

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **N. H. T.**, zast. zákonnou zástupkyní T. T. H., dále zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2016, č. j. MV-31811-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 3. 2017, č. j. 30 A 85/2016 – 56, o návrhu žalobkyně ze dne 5. 6. 2017 na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Žalobkynin návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností ze dne 18. 4. 2017 brojí žalobkyně, jakožto stěžovatelka, proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni.

Krom samotné kasační stížnosti obsahovalo stěžovatelčino podání ze dne 18. 4. 2017 i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který ovšem postrádal jakékoli bližší odůvodnění. Uvedený návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud, vázán lhůtou ve smyslu § 73 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona, zamítl usnesením ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 115/2017 – 20. Dne 5. 6. 2017 obdržel Nejvyšší správní soud týmž dnem datované podání stěžovatelky, obsahující doplnění důvodů kasační stížnosti a doplnění důvodů návrhu na přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 5. 6. 2017 jakožto nový návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o návrhu ze dne 18. 4. 2017 již bylo pravomocně rozhodnuto výše uvedeným usnesením, proti kterému nejsou opravné prostředky přípustné. K tomu je třeba poznamenat, že kladné rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasným, jež lze i bez návrhu v případech předvídaných ustanovením § 73 odst. 4 s. ř. s. zrušit. Na překážku opětovného posouzení naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proto není skutečnost, že Nejvyšší správní soud již o dřívějším takovém návrhu rozhodl. Nejvyšší správní soud rovněž podotýká, že netrval na opětovném zaplacení soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť tento poplatek byl zaplacen

již v souvislosti s návrhem předchozím, přičemž je třeba dodat, že předchozí návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti postrádal jakékoli odůvodnění ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatelka ke svému návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že žije na území České republiky již poměrně dlouhou dobu a má zde vytvořené zázemí. Její nucený návrat do Vietnamu by bezpochyby představoval nenahraditelnou újmu, zatímco přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti zjevně nemůže být ohrožen jakýkoli důležitý veřejný zájem. Během doby jejího pobytu v České republice si zde stěžovatelka vybudovala řadu vazeb soukromého charakteru. V případě nepřiznání odkladného účinku by stěžovatelka byla vystavena riziku uložení správního vyhoštění. V tomto ohledu odkazuje na závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73 /2011 – 100, jež byly vyřčeny na základě skutkových a právních okolností srovnatelných s meritem nynější věci. Dále stěžovatelka odkazuje i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, s tím, že rozhodování o odkladném účinku má povahu rozhodování předběžného a nelze v jeho rámci jakkoli předjímat podobu rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka spojuje nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti s povinností vycestovat z území České republiky. Přitom se dovolává práva aktivně se podílet na řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu. Zajištění stěžovatelčina práva na spravedlivý proces může v tomto případě posloužit jedině přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřila podáním ze dne 13. 6. 2017. Zde oponovala tvrzení, že by výkon nebo jiné právní následky jejího rozhodnutí představovaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám a že by vyhovění návrhu nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. K tomu žalovaná specifikovala, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, které bylo předmětem správního řízení v nynější věci, nestaví nepřekonatelnou bariéru mezi stěžovatelku a Českou republiku. Prvostupňovým rozhodnutím totiž bylo stěžovatelce zrušeno toliko nejvyšší ze škály pobytových povolení dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zákaz pobytu však stěžovatelce uložen nebyl. Může si proto podat žádost o pobytové povolení nižšího stupně, a ačkoli výsledek takto případně zahájeného řízení nelze předjímat, patří se přihlídnout ke skutečnosti, že stěžovatelka dosud nenarušila veřejný pořádek ani neobcházela ustanovení zákona o pobytu cizinců, pročež je nanejvýš pravděpodobné, že její případné žádosti o nižší pobytové povolení bude vyhověno. Nadto žalovaná podotkla, že stěžovatelčina argumentace, založená na akcentaci práva aktivní účasti na soudním řízení (o kasační stížnosti), je odtržena od běžné praxe rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasačních stížnostech, neboť tento zásadně jednání nenařizuje a stěžovatelka je navíc zastoupena advokátem.

Dle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.“ Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že „[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

Odborná komentářová literatura k § 73 odst. 3 s. ř. s. uvádí: „Skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, musí žalobce tvrdit a osvědčit v návrhu na přiznání odkladného účinku. Při rozhodování o odkladném účinku nelze vždy učinit jednoznačný (konečný) závěr, že napadené rozhodnutí má pro navrhovatele za následek újmu; postačuje předpoklad tvrzené újmy. Rozpor přiznání odkladného účinku s veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, má tvrdit

pokračování

a osvědčovat žalovaný. Zákon neukládá soudu zjišťovat splnění těchto podmínek z úřední povinnosti (ex officio), proto pokud návrhatel odkladného účinku ve svém návrhu neuvede žádné skutečnosti, z nichž splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku dovozuje, soud takový návrh zamítne“ (Potěšil, L., Šimíček, V., et al. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014. In: ASPI – právní informační systém, ASPI ID KO15012002CZ).

Obdobný výklad daného zákonného ustanovení zastávají ustáleně i soudy ve správním soudnictví. Dle usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29 (publ. pod č. 2852/2013 Sb. NSS) „*Skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, musí žalobce tvrdit a osvědčit v návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby.*“ Totéž platí obecně v případě návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kdy břemeno tvrzení a případně břemeno důkazní tíží stěžovatele.

Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že nutnost vycestování z území České republiky (patrně do Vietnamu) by s ohledem na její věk (vyžadující přinejmenším doprovod další osoby), případně i na náklady spojené s vycestováním a potenciálním návratem, mohly představovat nenahraditelnou újmu. Naproti tomu se jeví validním i argument žalované, dle kterého není s rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu spojen zákaz pobytu na území České republiky, ani nutnost vycestování cizince bez dalšího. Pokud stěžovatelka odkazovala na závěry přijaté v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, pak nynější situace se od odkazovaného případu podstatně liší zejména okolnostmi (na které ostatně upozorňuje žalovaná ve svém vyjádření), které byly příčinou ke zrušení předmětného typu pobytového povolení. V případě stěžovatelky k tomu došlo z důvodu popsaného v ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy proto, že stěžovatelka své pobytové oprávnění fakticky nekonzumovala. Naproti tomu v situaci odkazované došlo ke zrušení pobytového oprávnění cizince z důvodu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném ke dni 30. 12. 2009), tedy z důvodu, že cizinec (přesněji občan Evropské unie) dle správního orgánu ohrožoval bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. Je přitom patrné, že jeden z hlavních argumentů, na kterých Nejvyšší správní soud založil odkazované usnesení (jímž byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán), spočíval právě na názoru, že „... je zde reálné nebezpečí, že by byl stěžovatel skutečně nucen ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území ČR, neboť vzhledem ke zmiňovaným důvodům, které vedly žalovaného k odnětí oprávnění k trvalému pobytu stěžovatele, nelze spoléhat na to, že by měl stěžovatel bez dalšího možnost získat jiný druh povolení k pobytu v ČR.“ Právě v nynější věci však povaha důvodů vedoucích ke zrušení stěžovatelčina povolení k trvalému pobytu nepředstavuje diskvalifikační faktor pro eventuální žádost stěžovatelky o jiný typ pobytového oprávnění. Nejvyšší správní soud proto shledává tvrzení nutnosti vycestování stěžovatelky z území České republiky, na které je argumentačně navázáno tvrzení nenahraditelné újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., za čistě hypotetické, a tudíž nepostačující k naplnění uvedené podmínky vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Výrokem tohoto usnesení proto stěžovatelčin návrh zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu